

lertid, fordi den ikke opnåede det nødvendige totredjedels flertal. Den danske delegation var blandt dem, der stemte imod tidsfristen ud fra den opfattelse, at selv om man i princippet er fuld tilhænger af kolonistystemets snarlige og fuldstændige afvikling, anser man ikke en generel tidsfrist for hensigtsmæssig, idet en sådan frist på den ene side kan virke forsinkende i tilfælde, hvor uafhængighed kan indtræde tidligere, og på den anden side kan føre til, at et område, der endnu ikke er modent til en fredelig overgang til selvstyre, forhastet bliver overladt til kaos og vold.

Med udeladelse af tidsfristen opnåede resolutionen, i hvilken en hovedbestemmelse er, at 17-magtsudvalget udvides til et 24-magtsudvalg, overvældende tilslutning, idet ingen lande stemte imod og kun ganske få afholdt sig fra at stemme. Danmark har efter plenarforsamlingens afslutning accepteret en opfordring fra plenarforsamlingspræsidenten til at indtræde i FN's udvidede koloniuvalg.

I kolonidebatten var det som under foregående samlinger i ganske overvejende grad Afrika, som stod i centrum. De enkelte spørgsmål (Angola og andre portugisiske besiddelser, Syd Rhodesia, Sydvestafrika) og den danske delegations stilling hertil vil blive beskrevet nærmere i vedkommende afsnit nedenfor.

Om *Sydafrikas* racepolitik (apartheid) vedtoges en resolution, der fordømmer denne politik og Sydafrikas tilsidesættelse af Pagten. Endvidere opfordres medlemslandene til en række vidtgående sanktioner, såsom afbrydelse af diplomatisk forbindelse og eventuel eksklusion af Sydafrika fra FN. Ved resolutionen oprettedes et særligt udvalg, som skal følge udviklingen på dette område. Uanset Danmarks absolutte forkastelse af Sydafrikas apartheidpolitik kunne man fra dansk side ikke erkende, at resolutionen, hvad angik de skridt, der ønskedes foretaget, var realistisk, og da forsøg på konstruktive ændringer afvistes, afstod delegationen på resolutionen. Samme holdning indtoges af de øvrige nordiske delegationer.

En vigtig del af plenarforsamlingens virksomhed var behandlingen af en omfattende gruppe *økonomiske spørgsmål*. Samlingen beskæftigede sig særligt med at give reelt ind-

hold til den resolution fra 16. samling, der etablerer 1960erne som FN's tiår for økonomisk udvikling. Blandt bestræbelserne herfor bør nævnes beslutningen om at sammenkalde en verdenskonference for handel og udvikling. For at en sådan konference kunne resultere i mærkbare fremskridt for u-landenes integration i verdensøkonomien, måtte den bygge på et grundigt forarbejde. Plenarforsamlingen enedes derfor om at godkende Det økonomiske og sociale Råds indstilling om at overlade dette til en forberedende komité, der imellem 17. og 18. plenarforsamling vil afholde tre samlinger. Komiteen kom til at bestå af 30 medlemslande. Der var også enighed om at godkende et andet af ECOSOC's forslag, nemlig oprettelse af en rådgivende komité bestående af 11 eksperter i international handel, udnævnt af generalsekretæren. Danmark blev medlem af begge udvalg og beklæder formandsposten i førstnævnte.

For at sikre at samtlige særorganisationer under FN hver på sit område deltager i arbejdet i udviklingstiåret, oprettedes et koordinationsudvalg bestående af 11 medlemmer, der skal sørge for, at FN's knappe midler anvendes, hvor de er mest påkrævede, og at særorganisationernes virksomhed supplerer og ikke konkurrerer med hinanden, særlig med hensyn til deres deltagelse i FN's undervisningsprogrammer, de tekniske hjælpeprogrammer og gennemførelsen af Specialfondens udviklingsprojekter. Også i dette koordinationsudvalg er Danmark repræsenteret og beklæder formandsposten.

På 17. samling blev det som ved mange andre lejligheder stærkt fremhævet, at det væsentligste element i økonomisk udvikling er udvikling af de menneskelige ressourcer, hvorfor undervisning og træning fortsat bør gives forret. Det vil derfor blive en af koordinationsudvalgets væsentligste opgaver at etablere et snævert samarbejde mellem eksisterende og nyoprettede institutter inden for FN-kredsen, såsom Den internationale Banks finansieringsinstitut i Washington, UNESCO's mere almene undervisningsinstitut i Paris, ILO's nyoprettede institut for industri og teknologi i Turin, det af den hollandske regering under 17. plenarforsamling oprettede FN-institut for social velfærd i Geneve og endelig et nyt FN-